

XXIII.

B e t æ n n i n g

over

Udkast til Lov om Tilsyn med Udvandrerens Befordring.

(Afgiven af Landstingets Udvalg den 17de Februar 1868.)

Udvalget er enigt i, at der er al Anledning til hos os, i Lighed med hvad der er skeet i andre Lande, at træffe de fornødne Bestemmelser til Betyggelse for Udvandrere. Skøndt Udvandringen fra Danmark hidtil væsentlig kun er foregaaet indirecte, navnlig over Hamborg og Liverpool, hvorved man her da maa stole paa de Bestemmelser, der ere gjældende paa Afgangstederne, og paa den der førte Control med disses Overholdelse, troer Udvalget dog, at en Lovbestemmelse om Udvandrerøvesenet ikke bør indskrænke sig til den indirecte Befordring, for at det Offentlige ikke skal være værgeløst ligeoverfor Foretagender til directe Overførelser til fremmede Verdensdele, som kunne fremkomme naarsomhelst, og med Hensyn til hvilke Forsorgen for Udvandrerne ene paahviler den danske Stat. Da denne Deel af Sagen imidlertid ikke for Diebliffet har praktisk Betydning, ansees det for tilstrækkeligt at give Justitsministeren en mere almindelig Bemyndigelse til ved Tilsættelsens Meddelelse at optage de fornødne Betingelser. Regjeringen vil derved sættes istand til at tage tilbørligt Hensyn til de Forhold, hvorunder en saadan Tilsættelse bigjæres — om det f. Ex. er fremmede Udvandrerfibe, endog saadanne, som efter at være fortrængte af deres hidtilværende Linie søge at skabe sig en Part fra Danmark, eller om agtværdige danske Skibsredere ville indrette deres egne Skibe til at kunne overføre danske Udvandrere til Steder, hvor det ellers kunde være vanskeligt her at finde udgaaende Fragt. De Garantier, der kunde ansees fornødne, kunne saaledes efter Omstæn-

dighederne være meget forskellige, og ved deres fastsættelse vil Ministeriet kunne finde Veiledning, deels i nærværende Lov, deels i de Bestemmelser, som ere gjældende paa Steder, hvor denne Sag har større Betydning, og hvor man har kunnet støtte sig til en længere Erfaring. Først hvis Udvandringen — mod al Formodning — ogsaa i Danmark skal antage større Omfang, vil der kunne blive Tale om nærmere Lovforrifter, ligesom det Spørgsmaal, som alt nu er blevet reist, om det maatte være nødvendigt ved Udsættelsen af en egen Udvandringsagent, navnlig i New-York, at sørge for en virksom Beskyttelse af de Danske, som ofte ankomme der i en meget hjælpeløs Tilstand, først da vil kræve en Løsning.

Med denne almindelige Bemærkning skal Udvalget forøvrigt henvise til nedenstaaende Erindringer med Hensyn til de enkelte Paragraffer.

ad § 1.

Ved Omredactionen, som bliver nødvendig, naar Loven tillige skal omfatte den directe Overførelse af Udvandrere, er det søgt undgaaet at udtrykke Forbudet i Form af legal Definition, eller at benytte Betegnelsen „Agent“, som passer mindre vel for den, som driver en Forretning „for egen Regning“. Gaaer Forretningen ud paa her i Landet at samle Deeltagere i Udvandrer-Expeditioner fra fremmede Havne, kommer Tallet naturligvis ikke i Betragtning; men ved den directe Overførelse vil det være nødvendigt at fastsætte et Tal, hvor den